

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

VÕ LÂM CHÍ TÔN

Ấy giờ đã cuối canh hai, nhưng trong Bàn Long Sơn Trang đèn đuốc vẫn sáng choang như ban ngày. Trước bảo môn mười tên hán tử đứng dàn thành hai bên, tay cầm đại đao, mắt hầm hầm nhìn ra cổng. Thật ra lúc đó chẳng còn ai ra vào cổng nữa, vì tất cả những người cần có mặt đều đã vào bên trong.

Ở phía trái tiền viện rộng cả mẫu đất dùng làm võ trường có tới gần hai trăm người lơ nhố. Tiền sảnh, hậu sảnh, nhất là khu vực võ trường treo mấy chục chiếc đèn lồng tỏa ánh sáng rợp mắt.

Bàn Long Sơn Trang là một đại bang phái trên giang hồ nên việc tổ chức yến tiệc mời hiệp khách xa gần là chuyện bình thường, nhưng hôm nay xem ra đặc biệt huyền ảo.

Vừa có cuộc đại yến gì vậy? Hãy xem tình cảnh bên trong. Vòng ngoài có hơn trăm hắc y võ sĩ mang đầy đủ binh khí vây chặt lấy võ trường. Vòng trong ít hơn, chỉ có bốn chục võ sĩ trên ngực áo thêu một đóa hoa hồng, cũng mang đầy đủ binh khí nhưng đứng quay mặt ra đối diện với hơn trăm hắc y võ sĩ, thái độ có vẻ thù địch chứ không thân thiện.

Như vậy chắc là cuộc tử võ chứ không phải đại yến. Giữa võ đường vốn có một võ đài cao năm thước, rộng mỗi bề năm trượng đặt hai dãy ghế. Dãy ghế trước ngay sau bàn có năm người ngồi, chính giữa là một lão nhân bận cẩm y, tuổi chừng năm mươi, dáng vẻ uy phong nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên những tia tàn độc.

Bên tả cẩm y lão nhân là Quan Ngoại Nhất Bá Bốc Đại Khánh. Bên tả Bốc Đại Khánh còn một lão nhân khác tuổi chừng ngũ tuần, chân đi dép và quần xà cạp, trang thúc theo kiểu người quan ngoại.

Bên hữu cẩm y lão nhân gồm hai người, một là chủ nhân Bàn Long Sơn Trang lão trang chủ Tào Thế Vũ, còn người thứ hai là kẻ duy nhất còn sống sót trong Trung Châu Ngũ Tuyệt, lão Ngũ Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng.

Ngôi ghế sau còn có bốn năm trung niên nhân và một thiếu niên bận hoa y, thiếu niên diện mạo tuấn tú, nhưng ánh mắt có ẩn chứa nét ác độc.

Xem tọa vị thì rõ ràng trang chủ Tào Thế Vũ không phải chủ tọa mà chính là cẩm y lão nhân. Xét về danh vọng và địa vị thì Bàn Long Sơn Trang là đại bang phái bậc nhất của võ lâm đương thời, hơn nữa đây là bổn địa của Tào Thế Vũ, tại sao lại để cho một người lạ làm chủ tọa? Trừ phi người đó là minh chủ võ lâm, nhưng hiện nay đâu có võ lâm minh chủ? Thêm nữa, cho dù là minh chủ võ lâm hay chương môn phái lớn bao nhiêu chăng nữa cũng nên ngồi ở chỗ tân khách mới phải chứ?

Có một điều lạ nữa là ngôi dãy chủ tọa còn có Bốc Đại Khánh và Đỗ Phi Hùng, hai tên ác ma trên giang hồ.

Dãy ghế đối diện dành cho tân khách thì trống vắng, trong lúc đó những vị khách xứng đáng nhất là phụ tử Tu La Cung chủ thì đứng trước võ đài trên một khu đất rộng.

Tu La Cung chủ Vu Bính Liệt và thiếu cung chủ Vu Tử Mẫn đứng song song giữa vòng hồng hoa võ sĩ mắt trừng trừng nhìn lên võ đài, phía sau là Lãnh Thanh Nga, còn ngoài vụ tổng quản Cung Thiên Tước đứng sát sau bọn Hồng hoa võ sĩ mắt nhìn vào võ đài.

Cung chủ Vu Bính Liệt chỉ tay vào trang chủ Tào Thế Vũ nói:

- Tào Thế Vũ! Tu La Cung và Bàn Long Sơn Trang mấy chục năm nay quan hệ tuy không sâu đậm nhưng cũng chưa xảy ra chuyện hiềm khích nào. Trong thời gian qua, tên gian tặc Bốc Đại Khánh dùng mọi âm mưu hòng thôn tính Tu La Cung, cho nhiều tay chân trà trộn trong bổn cung để ám toán, mua chuộc hồng biến Tu La Cung thành cơ sở cửa của hắn. Vậy mà bây giờ ngươi vẫn dung túng hắn là cố làm sao?

Tào Thế Vũ chưa nói gì thì cảm y lão nhân ngồi chính giữa đã tranh lời:

- Vu Bính Liệt! Ngươi nghe cho rõ đây! Trên võ lâm hiện nay chỉ còn Tu La Cung của ngươi và một vài môn phái khác không chịu quy phục bổn Võ Lâm Chí Tôn. Ngươi thấy đấy, các vị bang chủ, bảo chủ đều quy thuận bổn Võ Lâm Chí Tôn cả.

Nói tới đó lão nhìn sang hai bên và quay lại hàng ghế phía sau. Bấy giờ mới nhận ra ngoài trang chủ Tào Thế Vũ, phía sau còn bốn năm vị đứng đầu các môn phái khác là bảo chủ công tử Bảo Hạo Trấn Viên, môn chủ Quách Gia Môn Quách Lập Ngũ, Hội chủ Kim Vân Hội, Hoàng Phi Nghiêu và hai trang chủ Mai hoa trang Thôi Hạc Vỹ và Hứa Gia Trang Hứa Vĩnh Khê. Như vậy cảm y lão nhân chính là người tự xưng Võ Lâm Chí Tôn mà mấy năm gần đây danh truyền đi khắp giang hồ nhưng chưa ai biết mặt mũi. Xem chừng hắn đã ngấm ngầm thu phục được không ít nhân vật và bang phái trên giang hồ kể cả đại môn phái Bàn Long Sơn Trang và có vẻ như hôm nay bắt đầu công khai lộ diện.

Cảm y lão nhân dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Bốc tổng hộ pháp đã cảnh cáo ngươi. Vậy mà ngươi không biết thức thời, dám một mình đối địch với bổn Võ Lâm Chí Tôn. Bổn tọa cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đem toàn bộ Tu La Cung đặt dưới sự điều khiển của bổn tọa, từ Tu La Cung đổi thành phân đà Tu La, ngươi là chủ phân đà đó, nếu không...

Cung chủ Vu Bính Liệt đành giọng nói:

- Nếu không thì sao?

Mắt cảm y lão nhân ánh lên tia tàn độc:

- Nếu không thì ...hắc hắc! Từ hôm nay Tu La Cung sẽ bị xoá danh trên giang hồ, tất cả những ai chống lại ta đều bị tiêu diệt.

Khắp hàng ngũ Hồng hoa võ sĩ cùng ồ lên một tiếng phẫn nộ!

Lúc sau cảm y lão nhân hỏi:

- Thế nào? Ngươi trả lời ngay đi!

Vu Bính Liệt cười nhạt đáp:

- Bổn cung chủ trả lời rằng tuy biết hiện giờ Tu La Cung người ít thế cô nhưng quyết không chịu để kẻ khác uy hiếp, và không bao giờ trở thành chó săn cho bất cứ thế lực nào.

Bốn chục tên hồng hoa võ sĩ đồng thanh hưởng ứng.

Cầm y lão nhân cười nhạt nói:

- Được lắm! Bốn tọa sẽ thành toàn cho các người!

Rồi quay sang Bốc Đại Khánh ra lệnh:

- Bốc tổng hộ pháp, thực hiện nốt nhiệm vụ của mình đi!

Bốc Đại Khánh đứng lên xốc lại kiếm rồi nhún mình nhảy phát xuống võ đài.

Cầm y lão nhân quay lại tên thiếu niên bạn hoa y đứng sau mình nói:

- Đồ nhi khai kiếm đi, thu thập tiểu tử kia!

Hoa y thiếu niên dạ một tiếng, vút người lên hơn trượng sà xuống trước mặt thiếu cung chủ Vưu Tử Mẫn.

Bốc Đại Khánh lạnh giọng nói:

- Các hạ nên nghĩ lại lần cuối cùng. Tuy Tu La Cung đã hạ sát mấy tên thuộc hạ thân tính của bổn hộ pháp nhưng nếu các hạ chấp nhận...

Vưu Bính Liệt ngắt lời:

- Hỏi thanh kiếm này chấp thuận hay không!

Dứt lời kiếm khí rít lên, kiếm quang chói lòa, vị Tu La Cung chủ đã phát kiếm.

Quan Ngoại Nhất Bá Bốc Đại Khánh cũng xuất kiếm tiếp chiêu.

Bên kia hoa y thiếu niên và thiếu cung chủ Vưu Tử Mẫn cũng bắt đầu động kiếm. Kiếm thuật của Quan Ngoại Nhất Bá chẳng phải không có cơ sở, chiêu thức tàn độc, xuất thủ thần tốc, biến ứng linh hoạt, có thể liệt vào cao thủ số một trung nguyên. Nhưng Tu la kiếm pháp mấy chục năm dương danh trên giang hồ cũng hết sức lợi hại, biến ảo khôn lường, tiến lui đúng phép, công thủ vững chắc, hai ba mươi chiêu kiếm qua lại nhưng không hề lộ ra chút sơ hở nào.

Vưu Tử Mẫn cũng dùng Tu La kiếm pháp, về kiếm thuật thì không kém phụ thân bao nhiêu nhưng hỏa hầu có thua sút vài thành, tuy vậy cũng đủ ứng phó với hoa y thiếu niên. Hai cặp đối thủ ngang tài ngang sức, cùng thi triển tất cả kỳ chiêu dị thức khiến toàn trường chú mục nhìn vào và trầm trồ thán phục.

Bốn mươi tên hồng hoa võ sĩ bấy giờ đã quay mặt cả vào trường đấu nhìn bốn người quán lấy nhau, trên mặt ai nấy lộ rõ nét căng thẳng.

Tất cả người của Tu La Cung đều nhận thức được rằng tình cảnh hôm nay đối với họ là dữ nhiều lành ít, tuy cũng như cung chủ, tất cả bốn mươi mấy người đồng tâm nhất trí, dù phải chịu hy sinh đến người cuối cùng cũng quyết không khuất phục.

Lãnh Thanh Nga mới về với Tu La Cung chưa lâu, nhưng nàng được phụ thân thương yêu hết mực, được mọi người trong cung quý mến nên chỉ thời gian ngắn đã hòa nhập được với mọi người trong gia đình, đối với Vưu Tử Mẫn, cả hai anh em cùng cha khác mẹ và cùng mồ côi chỉ còn phụ thân nên càng quý mến nhau.

Lãnh Thanh Nga không giỏi quyền cước võ nghệ mà chỉ giỏi khinh công, mặc dù chẳng hiểu nhiều về kiếm thuật cũng bị thu hút vào trận đấu.

Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước vẻ mặt lại càng lo lắng, kiếm đã tuốt sẵn cầm tay, sẵn sàng nhập cuộc.

Năm mươi chiêu...

Rồi một trăm chiêu qua đi.

Song phương càng đấu càng hung mãnh, càng khốc liệt. Lúc này họ đều đã thi thố hết bản lĩnh.

Hai trăm chiêu...

Bấy giờ thắng bại đã bắt đầu hé lộ.

Bốc Đại Khánh tuy chiêu thức tàn độc nhưng kiếm thuật lại không tinh kỳ và chuẩn xác bằng cung chủ Vuư Bính Liệt nên dần dần lui về thế bị động, thủ nhiều công ít.

Trái lại qua trăm chiêu, hoa y công tử chợt dùng những chiêu thức rất kỳ dị, chỉ thêm vài chục chiêu nữa, Vuư Tử Mẫn đã tỏ ra lúng túng khó bề ứng phó.

Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước cầm chặt thanh kiếm, chỉ cần tình thế bất lợi là hô bọn hồng hoa võ sĩ xông vào trận chiến, cho dù sau đó sẽ bị hơn trăm hắc y võ sĩ ủa vào tàn sát...

Vừa lúc đó ngoài cửa bảo chợt nghe tiếng xôn xao, tiếng binh khí chạm nhau và tiếp theo là tiếng rú thảm khốc tiếp liền.

Chỉ trừ bốn đấu thủ, còn hầu hết quay mặt nhìn ra trang môn, thấy có ba nhân ảnh vung kiếm loang loáng, chỉ trong một vài chiêu đã đánh ngã bảy tám tên hắc y võ sĩ canh cổng và xông vào võ trường như một cơn lốc.

Trang chủ Tào Thế Vũ quát to:

- Đội vệ sĩ chặn lại!

Hai mươi tên hắc y võ sĩ từ sau võ đài tuốt kiếm lao ra giữa tiền viện chặn ngang ba người.

Tên đầu mục quát:

- Đứng lại!

Ba người không ai nói một câu, vung kiếm chém bừa. Người đầu tiên trúng kiếm là tên đầu mục.

Nhưng hai mươi tên vệ sĩ vẫn quây lấy ba người vừa đến, phóng kiếm loang loáng đâm ngang chém dọc.

Ba người kia xông xáo như chỗ đông người, chỉ phút chốc đã hạ sát mười hai tên vệ sĩ dưới kiếm, tiếp tục lướt tới võ đường. Bảy tám tên còn lại mặt không còn giọt máu, đành ngẩn mặt nhìn theo.

Trang chủ Tào Thế Vũ kêu lên:

- Kim Bài Sát Thủ!

Quả nhiên ba người vừa đến là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi, Phong Báo Tử Hàn Tinh Sát Thủ Đinh Triệu Hùng và Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh. Không thấy Xuyên Thành Thủ Tam Lang đâu.

Cầm y lão nhân nhíu mày hỏi:

- Lộ Vân Phi?

Tào Thế Vũ gật đầu:

- Chính hần!

Cầm y lão nhân rít lên trong cổ:

- Đồ ăn hại! Bốc Thần đâu chứ? Bố trí cả trăm người mai phục khắp nơi sao để hần thoát vào đây được?

Tào Thế Vũ ngạc nhiên nói:

- Lúc chiều nhận được tín thư bồ câu đưa về nói rằng đã phát hiện được Lộ Vân Phi, Hoàng Y Tam Ma đã đưa hần tới nơi mai phục rồi mà?

Cầm y lão nhân tức giận nói:

- Vậy thì tại sao hần lại tới được đây? Hay tín thư nói sai?

Tào Thế Vũ đáp:

- Tuyệt đối không sai! Có tới hai tín thư tiếp nhau. Cái thứ nhất của một tên đầu mục ở Thiên Đường Trấn nói rằng đã cùng Hoàng Y Tam Ma chặn đường Lộ Vân Phi, cái thứ hai của chính Bốc Thần báo rằng đối phương sắp đi vào nơi mai phục...

- Chẳng lẽ với thân thủ của Hoàng Y Tam Ma mà để tên tiểu tử đó tẩu thoát?

Rồi chột hạ lệnh:

- Mau đưa Đường gia tổ tôn ra đây, phải sai người tâm phúc quản chế hết sức nghiêm ngặt!

Tào Thế Vũ vội đứng lên đi ra sau võ đài.

Giữa đấu trường chiến cuộc vẫn nổ ra ác liệt.

Bốc Đại Khánh bị một kiếm đâm vào sườn, máu loang đỏ cả vạt áo. Trái lại thiếu cung chủ Vuur Tử Mẫn cũng bị thương vào cánh tay trái, nhưng vẫn tiếp tục chiến đấu tuy đường kiếm đã không cần mật linh diệu như trước nữa. Trong lúc đó hoa y thiếu niên càng xuất chiêu càng nguy dị tàn độc.

Võ Lâm Công Tử, Lộ Vân Phi và Đinh Triệu Hùng phi thân nhảy qua vòng người đứng ngay phía trước Lãnh Thanh Nga và Cung Thiên Tước.

Lãnh Thanh Nga nhận ra Lộ Vân Phi, cười nói:

- Lộ đại hiệp...

Rồi không đợi chàng trả lời, lại đưa mắt chăm chú quan sát đấu trường. Lúc này bào huynh của nàng đang gặp hiểm cảnh, điều đó quan trọng hơn tình cảm với Lộ Vân Phi. Hơn nữa thời gian bây giờ không phải lúc dành cho vấn đề tình cảm. Bây giờ lão trang chủ Tào Thế Vũ cũng đã trở về ngồi vào chỗ cũ.

Mới liếc mắt nhìn lên võ đài, Lộ Vân Phi đã hiểu ra địa vị của từng người, mắt nhìn thẳng vào cầm y lão nhân hỏi:

- Các hạ có phải tự xưng là Võ Lâm Chí Tôn?

Giọng của chàng không lớn nhưng thanh âm vang dội xoáy vào tai, tất cả mọi người trong võ trường nghe nhúc cả lỗ nhĩ.

Bốn đấu thủ lập tức dừng tay, đồng thời quay cả lại nhìn.

Toàn trường đấu im phăng phắc.

Cẩm y lão nhân kinh hãi nghĩ thầm:

- Tiểu tử này công lực kinh nhân. Không hiểu làm thế nào thoát khỏi được Hoàng Y Tam Ma và ổ phục kích? Nếu không tìm cách trừ khử hẳn tất sẽ sinh đại họa.

Liên đáp:

- Chính bổn tọa là Võ Lâm Chí Tôn!

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Vì lý do gì các hạ muốn lấy mạng Lộ mỗ?

- Căn cứ vào đâu mà ngươi hỏi câu đó chứ?

Lộ Vân Phi hừ một tiếng, vẻ khinh thị:

- Tự xưng là Võ Lâm Chí Tôn, muốn giết ta thì cứ việc hiện thân hoặc sai thủ hạ của mình...

Chàng đảo mắt nhìn qua khắp lượt hai hàng ghế trên võ đài, nhận ra hầu hết những người ở đó, tiếp:

- Xem ra các hạ giấu mặt mấy năm, nhưng vẫn mua chuộc được không ít nhân vật tiếng tăm làm vây cánh...

Chàng nhìn thẳng vào mắt cẩm y lão nhân nói tiếp:

- Bình hùng tướng mạnh, ung khuyến không thiếu gì sao lại phải thuê Hoàng Y Tam Ma lấy đầu ta?

Cẩm y lão nhân hơi rung động trong lòng, hỏi:

- Chẳng lẽ Hoàng Y Tam Ma thả cho ngươi ư?

Lộ Vân Phi định vạch mặt đối phương nhưng trong đầu lóe lên một ý nghĩ, đáp:

- Có thể nói thế!

Cẩm y lão nhân chợt thấy lòng nhẹ hẳn đi, thầm nghĩ:

- Đúng là tên này đã chuồn mất, như vậy thì chưa đến nỗi hỏng việc. Thế nào Hoàng Y Tam Ma cũng đuổi đến đây. Cùng lắm phải mất bảy viên Hắc trăn châu là cùng, nhưng thế nào cũng lấy được mạng hắn. Nhưng tốt nhất hãy chờ Hoàng Y Tam Ma đến...

Nghĩ thế liền hỏi:

- Ngươi tới đây với mục đích gì?

Lộ Vân Phi đáp gọn:

- Đòi lại công đạo!

Cẩm y lão nhân cười nhạt hỏi:

- Người định xuất thủ chống lại bốn tọa?

- Các hạ mua người khác lấy đầu tại hạ, bây giờ tại hạ tự mình mượn đầu các hạ, đó là lẽ công bằng!

- Hắc hắc.... Chỉ sợ không dễ như người nghĩ!

Lộ Vân Phi tốt kiếm định nhảy lên võ đài.

Ngay lúc ấy chợt vang lên một tiếng quát:

- Dừng lại!

Tiếp đó có tiếng nữ nhân kêu lên lạnh lạnh:

- Vân Phi!

Lộ Vân Phi ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy từ hậu đài hai tên hắc y võ sĩ tay cầm đao áp sát vào cổ họng Đường đại lão lão và Đường Du Bình từ từ bước lên võ đài, phía sau còn có hai tên vệ sĩ khác tay cầm kiếm, mặt đầy sát khí.

Lộ Vân Phi chợt đứng ngẩn người, mồ hôi toát ra.

Cầm y lão nhân lạnh giọng nói:

- Người đã thấy rồi đấy! Chỉ cần người vọng động, hai nữ nhân này sẽ bị giết ngay lập tức!

Rồi phát tay ra lệnh:

- Giải họ đi!

Đường Du Bình giãy giụa kêu lên:

- Vân Phi! Chàng đừng để bị uy hiếp, hãy trả....

Nàng chưa nói hết câu thì bị một tên vệ sĩ đưa tay bóp chặt lấy miệng.

Lộ Vân Phi mắt long lên, răng nghiến chặt, lòng tức giận điên cuồng định bất chấp tất cả nhảy lên quyết một trận đấu sinh tử.

Nhưng chợt có một giọng nói vang rất nhỏ vào tai:

- Tiểu tử, đừng vọng động!

Lộ Vân Phi quay lại nhìn, thấy bên cạnh Lãnh Thanh Nga có một lão nhân lưng gù, tóc rối bù xõa đầy mặt.

Chàng không nhận ra lão nhân đó. Lão nhân lại dùng thuật truyền âm nhập mật nói vào tai chàng:

- Hiện tại Đường gia tổ tôn đang gặp nguy hiểm. Vô Tình Lão Nhân đang tìm cách cứu giải, người phải tìm cách kéo dài thời gian càng lâu càng tốt. Khi nào bà cháu an toàn lão phu sẽ báo tin ngay cho người biết.

Lộ Vân Phi đang ngập ngừng thì chợt thấy Lãnh Thanh Nga quay lại kêu lên:

- Sư phụ!

Lão nhân tóc rối lưng gù không nói tiếng nào, chợt lĩnh vào đám đông rồi biến mất. Nghe Lãnh Thanh Nga gọi, Lộ Vân Phi mới hiểu rằng lão nhân vừa rồi là Diệu Thủ Thần Thâu, sư phụ của Lãnh Thanh Nga.

Chàng cau mày nghĩ:

- Lão vua trộm kia sao cũng đến đây? à...nhất định là giúp ái đồ của mình... Hơn nữa chàng cũng biết Thần Thâu Diêu Thủ và Vô Tình Lão Nhân tuy tính tình đều kỳ quặc nhưng hai người giao tình rất thâm hậu.

Cầm y lão nhân từ võ đài nói vang xuống:

- Lộ Vân Phi! Ta nhắc lại, chỉ cần ngươi xuất thủ, Đường gia tổ tôn sẽ bị giết ngay lập tức. Mau lùi ra khỏi trường đấu.

Lộ Vân Phi vô cùng lo lắng. Nếu chàng ra khỏi trường đấu, cầm y lão nhân nhất định sẽ hạ lệnh sát thủ, khi đó người của Tu La Cung cùng với Võ Lâm Công Tử và Đinh Triệt Hùng không thể đối phó nổi.

Trên võ đài lúc này còn rất nhiều cao thủ. Chưa kể năm tên môn chủ, hội chủ và trang chủ phía sau, chỉ riêng phía trước ba người Tào Thế Vũ, Đỗ Phi Hùng và hắc y nhân ngồi bên tả cầm y lão nhân là đã đủ sức thắng họ rồi.

Cầm y lão nhân mai danh ẩn tích lâu nay, chỉ nghe tiếng mà không xuất đầu lộ diện, lại thao túng được nhiều bang phái thế kia, ngay cả nhân vật như trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ cũng phải nghe lệnh hắn, đủ biết hắn không phải là kẻ tầm thường.

Nếu chàng xuất thủ, đương nhiên tình hình có khả quan hơn, nhưng đối với Đường gia tổ tôn hậu quả sẽ khó lường. Đành phải thực hiện kế hoãn binh như lời Thần Thâu Diêu Thủ là đúng sách. Ít ra có thể kéo dài đến khi Hoàng Y Tam Ma xuất hiện. Lúc này hiển nhiên đối phương chưa biết nội tình, như vậy vẫn yên trí về bảy viên Hắc Trân châu và tin rằng Hoàng Y Tam Ma là đồng minh của chúng.

Quyết định xong, chàng cao giọng nói:

- Tại hạ sẽ ra khỏi trường đấu, nhưng trước hết cần được các hạ giải thích!

Cầm y lão nhân nhíu mày hỏi:

- Giải thích việc gì?

- Lý do các hạ mua tính mạng tại hạ?

- Vì ngươi luôn luôn làm cản trở kế hoạch của bản tọa.

- Kế hoạch đó là gì?

- Thống lĩnh toàn bộ lực lượng trên giang hồ, trở thành Võ Lâm Chí Tôn với đầy đủ ý nghĩa.

Lộ Vân Phi cười nhạt nói:

- Rất hùng hồn! Tiếc rằng một người có tham vọng to lớn như vậy mà không dám nhìn mặt thiên hạ, không bộc lộ ý muốn của mình thì làm sao trách được người khác ngăn trở? Một bóng ma không xuất hiện trên đường thì hành nhân cứ đi qua coi như không trông thấy và bóng ma đó coi như không tồn tại.

Cầm y lão nhân giận tím mặt, nhưng không biết biện bác thế nào, hồi lâu mới chống chế:

- Tuy ta không trực tiếp xuất hiện, nhưng thuộc hạ dưới quyền của ta xuất hiện, và nhiều lần người ngăn cản chúng.

Lộ Vân Phi chỉ Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Cụ thể như tên họ Đỗ kia đúng không?

Cầm y lão nhân gật đầu:

- Đúng!

Lộ Vân Phi phản vấn:

- Vậy các hạ thừa nhận Trung Châu Ngũ Tuyệt là thuộc hạ của mình?

Cầm y lão nhân không đáp.

Lộ Vân Phi tiếp tục dồn ép:

- Nếu thế, các hạ chỉ là kẻ đứng đầu bọn sát thủ, võ lâm đời nào thừa nhận một kẻ như vậy là bậc chí tôn?

Những lời đó làm cho không những cầm y lão nhân mặt tím đi mà tất cả những người ngồi trên hai hàng ghế đều biến sắc.

Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng khoái chí la to:

- Chính thế! Hấn chính là tên trùm của lục lâm thảo khấu, đồ tể sát nhân. Nếu hấn là Võ Lâm Công Tử thì Phong Báo Tử ta sẽ là Võ Lâm Chí Tổ.

Hoa y nhân nghe nói vậy liền vung kiếm xông vào tấn công Đinh Triệu Hùng. Phong Báo Tử to gan lớn mật, không chút sợ hãi xuất kiếm tiếp chiêu.

Cầm y lão nhân quát:

- Lộ Vân Phi! Ta đếm đến ba tiếng, nếu người không chịu ra khỏi trường đấu thì ta sẽ hạ lệnh giết Đường gia tổ tôn ngay!

- Một!

Lộ Vân Phi suy tính:

- Nếu bây giờ tấn công vào bên trong để cứu hai người thì mình không thông thuộc địa hình. Vì cả hai đã bị phong bế võ công, việc đó vô cùng nguy hiểm, chỉ cần đối phương phát lệnh một tiếng là hai người bị sát hại ngay. Di mệnh của sư phụ đến trả ân cho Đường đại lão lão, nếu vì mình mà vị ân nhân đó bị sát hại thì mình còn mặt mũi nào đứng trước anh linh của sư phụ? Tạm thời đứng bên ngoài chờ đợi, trong vài chục chiêu Tu La cung có thể đối phó được...

Trong đầu chàng vừa lóe lên như thế, tiếng đếm lại vang lên:

- Hai...

Chính lúc ấy ở trang môn lại xảy ra một cảnh tượng hỗn loạn. Chỉ thấy bọn hắc võ sĩ vừa được tăng cường bảo vệ cửa trang hoảng hốt chạy lui, hai ba tên bị trúng chưởng giấy dựa, sắc mặt biến dần sang màu tím, toàn thân cứng đờ.

Hai nhân ảnh bận hoàng y lao như bay vào võ trường.

Tiếng kêu hoảng hốt nhất loạt vang lên:

- Hoàng Y Tam Ma!

Mấy trăm ánh mắt cùng hướng ra cửa. Quả nhiên hai nhân ảnh đang đến là lão đại và lão nhị trong Hoàng Y Tam Ma, không thấy lão tam Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp đâu cả. Cẩm y lão nhân nhìn sang Tào Thế Vũ nói:

- Làm sao chúng lại xông vào một cách hung bạo như thế? Bốc Thần đâu?

Hoàng Sơn Nhị Ma không hề để mắt đến bọn vệ sĩ đứng đặc bên ngoài nhún chân nhảy vút vào đứng ngay trước võ đài quét mắt nhìn Tào Thế Vũ hỏi:

- Tên nào là Võ Lâm Chí Tôn?

Cẩm y lão nhân lập tức hiểu rằng cơ sự đã hỏng bét, liền phát tay ra lệnh:

- Phát tín hiệu! Sát!

Một tiếng pháo nổ vang. Trên đài dưới đài lập tức phát động. Trừ cẩm y lão nhân, bọn người ngồi trên hai hàng ghế đều rút binh khí nhảy xuống đài. Hơn trăm hắc y võ sĩ tay vung đao kiếm sáng lòa, bắt đầu xông vào bọn hồng hoa võ sĩ.

Vang lên tiếng hét điên cuồng, khắp võ trường rộng hơn mẫu đất liền diễn ra một cuộc huyết chiến khốc liệt.

Lộ Vân Phi thấy tình thế không thể cứu vãn được nữa, việc an nguy của lão phu nhân đành phó mặc cho số phận, cũng xông vào cuộc đấu.

o O o